

UVOD

1.1 Wireless LAN (WLAN)

WLAN je vrsta lokalne mreže (LAN) u kojoj se za komunikaciju umesto žica koriste radiotalasi. To je fleksibilan komunikacijski sistem koji se upotrebljava kao dopuna ili zamena za žičane lokalne mreže. Temelji se i izgrađuje na opremi za bežičnu komunikaciju. Komunikacija se odvija na frekvenciji od 2.4 do 2.485 GHz. Ta frekvencija je nelicencirajuća. To znači da je dozvoljena javna upotreba te frekvencije bez ikakve naknade državi. Mogućnosti ovakvog LAN-a verovatno su jasne svakome ko je radio na nekakvom LAN-u više od jednom. Korisnici sami pokreću servise koji se njima sviđaju, konfiguriraju svoje računare onako kako oni žele (osim mrežne konfiguracije, doh), igraju on-line igrice, međusobno šalju i primaju podatke, komuniciraju (video, voice, text, itd), bez nadzora administratora. Naravno, svako snosi odgovornosti za svoja dela (i nedela), tako da se mreža, niti bilo koji njen deo osim računara (jednine ili množine), odnosno vlasnika istih, koji su počinili (ne)delo, ne može smatrati odgovornom za eventualne ispade bilo kakve vrste. Napadi na mrežu isto tako bi će kažnjavani do maksimuma, koliko god bude bilo u moći mrežnih administratora. No, bonton je pretpostavljeni uslov, i po pravilu bi se svi trebali ponašati u skladu s njim.

1.2 istorija

1.3 Nastanak Wi-Fi mreže

Prva bežična mreža razvijena je 1971.godine na Univerzitetu na Havajima, radi povezivanja računara sa 4 ostrva bez korišćenja telefonskih linija. Međutim, bežično umrežavanje ušlo je u svet personalnih računara osamdesetih godina prošlog veka. Neke od prvih bežičnih mreža uopšte nisu koristile radio talase, već su počivale na infracrvenim primopredajnicima.

Infracrvena konekcija nikada nije prevladala, zato što infracrveno zračenje ne može prolaziti kroz mnoge fizičke objekte. Pored toga, zahteva da sve vreme postoji vidljiva linija između prijemnika i predajnika, što je veoma težak zadatak u mnogim kancelarijama. Takođe, infracrvena konekcija nije dovoljno brza, čak ni moderni infracrveni uređaji imaju i dalje nisku propusnu moć u radu.

Bežične mreže bazirane na radio talasima dobijaju zamah ranih devedesetih godina, kada obrada u čipovima postaje dovoljna za podatke koji se šalju i primaju pomoću radio konekcije. Međutim, tadašnja primena je bila skupa i neprikladna i mreže nisu mogle da međusobno komuniciraju. Nekompatibilne mreže su bile osuđene na propast, tako da je sredinom te decenije pažnja bila usmerjena prema tek usvojenom IEEE 802.11 standardu za bežične komunikacije.

Rane generacije 802.11 standarda, ratifikovanog 1997.godine, bile su relativno spore, dozvoljavajući propusnu moć od jedan, a tek kasnije dva megabita u sekundi (Mbps). One su obično korištene za podršku u radu u velikim skladištima, ili na lokacijama gde žičane mreže nisu bile moguće, ili su bile preskupe da bi se održavale.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com